

Pán ze San Franciska

Pán ze San Franciska — jeho jméno si v Neapoli ani na Capri nikdo nezapamatoval — jel na celé dva roky do Starého světa, se ženou a s dcerou, jen proto, aby se rozptýlil.

Byl pevně přesvědčen, že má plné právo na odpočinek a na zábavu, na dlouhé a komfortní cestování a kdo ví nač ještě. K takovému přesvědčení ho opravňovalo předně jeho bohatství a pak to, že teprve objevoval život, ačkoli už mu bylo padesát osm let. Do té doby nežil, jen existoval, pravda, ne zrovna špatně, ale přece jen všechny své naděje skládal v budoucnost. Pracoval bez oddechu — Čínáné, které najímal na práci po celých tisících, dobře věděli, co to znamená! — a nakonec slyšel, že už vydělal dost, že už se skoro vyrovnal těm, které si kdysi vzal za vzor, a rozhodl se, že si odpočine. Lidé, ke kterým patřil, začínali obvykle okoušet rozkoše života cestou do Evropy, do Indie nebo do Egypta. Spolehl se na ně a napodobil je. Samozřejmě že chtěl za léta práce odškodnit především sebe; přesto však byl rád, že s ním jede žena i dcera. Jeho žena nikdy nevyunikala obzvláštní vnímavosti, ale všechny starší Američanky jsou přece vášnivě cestovatelky. A pokud jde o dceru, dospívající a trochu nemocné děvče, pro tu bylo cestování přímo nutné: nemluvě o tom, že prospívá zdraví, cožpak na cestách nedochází k šťastným setkáním? Někdy člověk sedí u stolu nebo si prohlíží fresky s miliardářem.

Cestovní plán, který pán ze San Franciska vypracoval, byl rozsáhlý. V prosinci a v lednu se hodlal pokochat sluncem jižní Itálie, památníky minulosti, tarantelou, serenádami potulných zpěváků a tím, pro co mají lidé v jeho letech zvlášť jemný cit — láskou

mladičkých Neapolitánek, třeba ne tak docela nezištnou; karneval chtěl strávit v Nizze a v Monte Carlu, kam se v té době sjíždí nejvybranější společnost — ta, na které závisí všechna blaha civilizace: stříh smokinů i pevnost trůnů, vypovídání válek i prosperita hotelů — z níž jedni se náruživě oddávají závodům automobilů či plachetnic, druhí ruletě, třetí tomu, co se obvykle nazývá flirtem, a čtvrtí — střílení holubů, kteří tak nádherně vzlétají z parčíků nad smaragdovým trávníkem, na pozadí moře, majícího barvu pomněnek, a vzápětí se už svíjejí na zemi jako bílé chomáčky; začátek března chtěl věnovat Florencii, k utrpení Páně přijet do Říma a vyslechnout tam Miserere; v jeho plánu byly Benátky i Paříž, býčí zápasy v Seville i koupání na anglických ostrovech, Athény i Konstantinopol, Palestina i Egypt, a také Japonsko — to samozřejmě až na zpáteční cestě... A ze začátku se všechno dařilo výtečně.

Byl konec listopadu, až do Gibraltaru museli plout hned v ledové mlze, hned ve vlhké sněhové bouři; pluli však zcela zdárně. Cestujících bylo mnoho, parník — proslulá Atlantida — se podobal obrovskému hotelu se vším příslušenstvím — s nočním barem, orientálními lázněmi a vlastními novinami — a život na něm plynul na prosto pravidelně: vstávali časně při zvucích píšťaly pronikavě se rozléhajících po chodbách už v té soumravné hodině, kdy nad šedozelenou vodní poutí teprve pomalu a nevlídně svítalo; oblékli si flanelová pyžama a pili kávu, čokoládu nebo kakao; pak se posadili do mramorových van, zacvičili si pro posílení chuti k jídlu a dobré nálady, ustrojili se do dopoledních úborů a šli k první snídani; do jedenácti hodin bylo zvykem čile se procházet po palubách a vdechovat chladnou svěžest oceánu, hrát shuffleboard nebo jiné hry pro nové povzbuzení chuti k jídlu, v jedenáct se posilnit obloženými chlebičky s bujónem; posilnění pak s potěšením čítali noviny a klidně čekali na druhou snídani, ještě vydatnější a pestřejší než byla první; další dvě hodiny zasvětili odpočinku; tou dobou byly všechny paluby posety lehátky, na nichž leželi cestující zabalení do příkrývek, hleděli na oblačné nebe a zpěnné kopce vln, mňhající se za zábradlím, nebo sladce podřimovali; v pět hodin je, osvěžené a potěšené, napájeli silným vonným čajem, ke kterému se podávalo cukroví; v sedm ohlašoval signál píšťaly to, co představovalo hlavní cíl celé této existence, co jí korunovalo... A tehdy pán ze San

Franciska, mna si ruce nad přílivem životních sil, pospíchal do své nádherné luxusní kabiny, aby se oblékl.

Celé večery zářila poschodí Atlantidy do tmy jakoby ohnivýma, nesčíslnýma očima a množstvím sluhů pracovalo ve velkých kuchyních, v místnostech, kde se mylo nádobí, a ve vinných sklepech. Oceán, valící se kolem boků lodi, byl hrozivý, ale oni na něj nemysleli, poněvadž pevně věřili, že jej ovládá kapitán, zrzavý, nestvůrně veliký a těžkopádný člověk, stále jakoby ospalý, podobající se ve své uniformě se širokými zlatými prýmkami obrovitě modle, málokdy vycházející mezi lidi ze svých tajemných pokojů; na přídí co chvilu s pekelnou pochmurností vyla a se vzteklou zlobou ječela siréna, jen málokdy z večerících však sirénu slyšeli — přehlušovaly ji zvuky skvělého smyčcového orchestru, vybraně a nepřetržitě koncertujícího v mramorovém sále, zabírajícím dvě patra, vystlaném sametovými koberci, slavnostně zalitém světly, přeplněném dekoltovanými dámmami a pány ve fracích a smokincích, urostlými lokaji a ctihodnými vrchními číšníky, mezi nimiž se jeden, ten, který přibližně objednávkou výhradně na víno, procházel dokonce s řetězcem na krku jako nějaký lordmayor. Smokink a naškrobené prádlo pána ze San Franciska velmi omlazovalo: štíhlý, nepřilíš vysoký, ne moc elegantní, ale dobře stavěný, do lesku vypulěrovaný a patřičně čilý seděl v perlově zlatém jasu tohoto paláce u láhve jantarového johannisbergu, u pohárů a pohárků z nejtenčího skla, u kadeřavě kytice hyacintů. V jeho nažloutlé tváři se zastříženými stříbrnými vousy bylo cosi mongolského, jeho velké zuby blýskaly zlatem plomb a pevná holá hlava starou slonovinou. Bohatě, ale přiměřeně svému věku byla oblečena jeho manželka, velká, rozložitá a klidná žena; složitě, ale lehce a průzračně, s nevinnou intimitou — jeho dcera, vysoká, hubená, s velkolepými, nádherně upravenými vlasy, s dechem vonícím po fialkových pastilkách, s nejněžnějšími, nepatrně zapudrovanými růžovými úhříky kolem úst a mezi lopatkami . . . Večete se protáhla přes hodinu a po večeri začínal ve společenském sále tanec, při němž muži — mezi nimi, samozřejmě, i pán ze San Franciska — se zkříženými nohama, na základě nejnovějších burzovních zpráv, rozhodovali o osudech národů, do malinové červeně se okouřovali havanskými doutníky a napájeli likéry v baru, kde byli zaměstnáni negři v červených kamizolách a s bělmy, podobajícími se oloupaným, na tvrdo vařeným vejcem. Oceán se s hukotem valil kolem

boků lodi jako černé hory, víchřice mocně fíčela v nabobtnalém ráhnoví, parník se celý otřásal, jak zápasil s ní i s těmi horami — jako pluh rozhrnoval do stran jejich houpavé, co chvíli se vzdouvající a jako zpěněné ohony do výšky vylétající spousty, ve smrtelném stesku nařikala mlhou dušená siréna, krutou zimou křehli a z vysilujícího vypětí pozornosti třeštili strážní ve své věži, pochmurným a žhavým útrobám pekla, jeho posledního, devátému kruhu se podobalo ponořené břicho parníku, v němž tlumeně řehala obrovská topeniště, požírající svými rozžhavenými jícnými haldy kamenného uhlí, s rachotem do nich vrhaného lidmi zalitými žíravým a špinavým potem, do pasu nahýní a znachovělými plamenem; ale tady, v baru, přehazovali bezstarostně nohy přes opěradla křesel, uskávali koňak a likéry, vznášeli se ve vlnách pikantního kouře, v tanečním sále všechno zářilo a rozlévalo světlo, teplo a radost, páry se hned otáčely při valčku, hned probýbaly při tangu — a hudba, v jakémsi příjemně nesydatém smutku prosila stále jen o jedno a totéž . . . V zástupu těchto vynikajících lidí byl jakýsi velký boháč, vyholený, dlouhý, podobný prelátovi, ve staromódním fraku, byl tam proslulý španělský spisovatel, byla tam po celém světě známá krasavice, byl tam půvabný milenecký pár, který všichni zdědavě pozorovali a který neskrýval své štěstí: on tančil jenom s ní, a všechno na nich bylo tak jemné a kouzelné, že věděl jen sám kapitán, že je to pár najatý Lloydem, aby si hrál na lásku za pěkné peníze, pár, který už se dávno plaví jednou na té, jednou na oné lodi.

V Gibraltaru všechny potěšilo slunce, připomínající předjaří; na palubě Atlantidy se objevil nový cestující, který se stal středem všeobecné pozornosti — inkognito cestující korunní princ jednoho asijského státu, malý; naprosto nevýrazný človíček se širokými tvářemi, šerbinovitýma očima pod zlatými brýlemi, poněkud nepřijemný tím, že mu velké černé vousy plihly jak mrtvole, vcelku však milý, prostý a skromný. Ve Středozemním moři znova zavanula zima a přihnala se velká, jak paví ocas pestrá vlna, kterou za jasného třpytu a dokonale čistého nebe rozptýlil severák, vesele a zuřivě se ženoucí proti ní . . . Potom, příští den, začalo nebe blednout a obzor se zamířil: blížila se země, ukázala se Ischia a Capri, dalekohledem už bylo na úpatí čehosi modrého vidět Neapol, navršenou z kostek cukru . . . Mnohé laděs a mnozí gentleman už oblékli lehké kožíš-

ky se srstí navrch; zamklí, vždy šeptem hovořící činští boys s krivýma nohama, smolnými copy až na paty a s hustými dívčími řasami pozvolna vlekli ke schodištím pokrývky, hole, kufrы a neceséry. . . Dcera pána ze San Franciska stála na palubě vedle prince, který jí byl včera večer šťastnou náhodou představen, a předstírala, že soustředěně hledí do dálky, kam jí ukazoval, něco jí přitom vysvětluje, něco jí spěšně a potíchu vykládáje; postavou se mezi druhými mi podobal chlapci, sám o sobě nebyl vůbec hezký a byl podivný — brýle, buňka, žíně řídkých vousů, podobající se koňským, snědá, jemná kůže, na ploské tváři jakoby napjatá a lehce nalakovaná — ale dívka ho poslouchala se vzrušením a nechápala, co jí povídá; srdce jí v jeho přítomnosti tlouklo nepochopitelným nadšením: všechno, všechno na něm bylo jiné než na druhých — jeho vyschlé ruce, jeho čistá pleť, pod kterou kolovala stará vladařská krev, i jeho evropský, docela prostý, ale nějak zvlášť úpravný oblek v sobě tajil nevysvětlitelné kouzlo. A sám pán ze San Franciska, se šedými kamašemi na lakýrkách, ustavičně pokukoval po proslulé blondýnce savičí, stojící vedle něho, vysoké, překvapivě stavěné blondýnce s očima podmalovanými podle poslední pařížské módy a vodící na stříbrném řetízku chčipáckého, krivého a olezlého psíčka, s nímž stále rozmlouvala. A dcera, v jakési nejasné stíněnosti, snažila se ho nepozorovat.

Byl na cestě dost štedrý, a proto pevně věřil v horlivost všech, kdo ho krmili a napájeli, od rána do večera mu sloužili a předem se snažili uhodnout jeho nejmenší přání, starali se o jeho čistotu a klid, tahali jeho věci, objednávali mu nosiče a dopravovali jeho zavazadla do hotelů. To se dělo všude během plavby a mělo to pokračovat i v Neapoli. Neapol se zvěšovala a blížila, hudebníci, blýskající mědí dechových nástrojů, shromáždili se už na palubě a na jednou všechny ohlušili vítězoslavnými tóny pochodu, obr kapitán v slavnostní uniformě se objevil na svém můstku a jako milostivý pohaný bůh přivětivě zamával, cestujícím na pozdrav — a pánovi ze San Franciska, stejně jako druhým, se zdálo, že jen pro něho hřmí ten hrdý americký pochod, že to jemu gratuluje kapitán k šťastnému doplutí. A když konečně Atlantida veplula do přístavu, opřela se o nábrež svou mnohaposchodovou horou, posetou lidmi, a zarachotily schůdky — kolik vrátných a jejich pomocníků v čepicích se zlatými portami, kolik všelijakých obchodních zástupců, po-

hvizdujících kluků a otrhaných siláků s balíčky pestrých pohlednic se jí vrhlo vstříc a nabízelo své služby! A on se ušklíbal nad těmi otrhanci cestou k automobilu, patřícímu hotelu, ve kterém se mohl ubytovat i princ, a klidně cedil mezi zuby hned anglicky, hned italsky:

„Go away! Via!“*

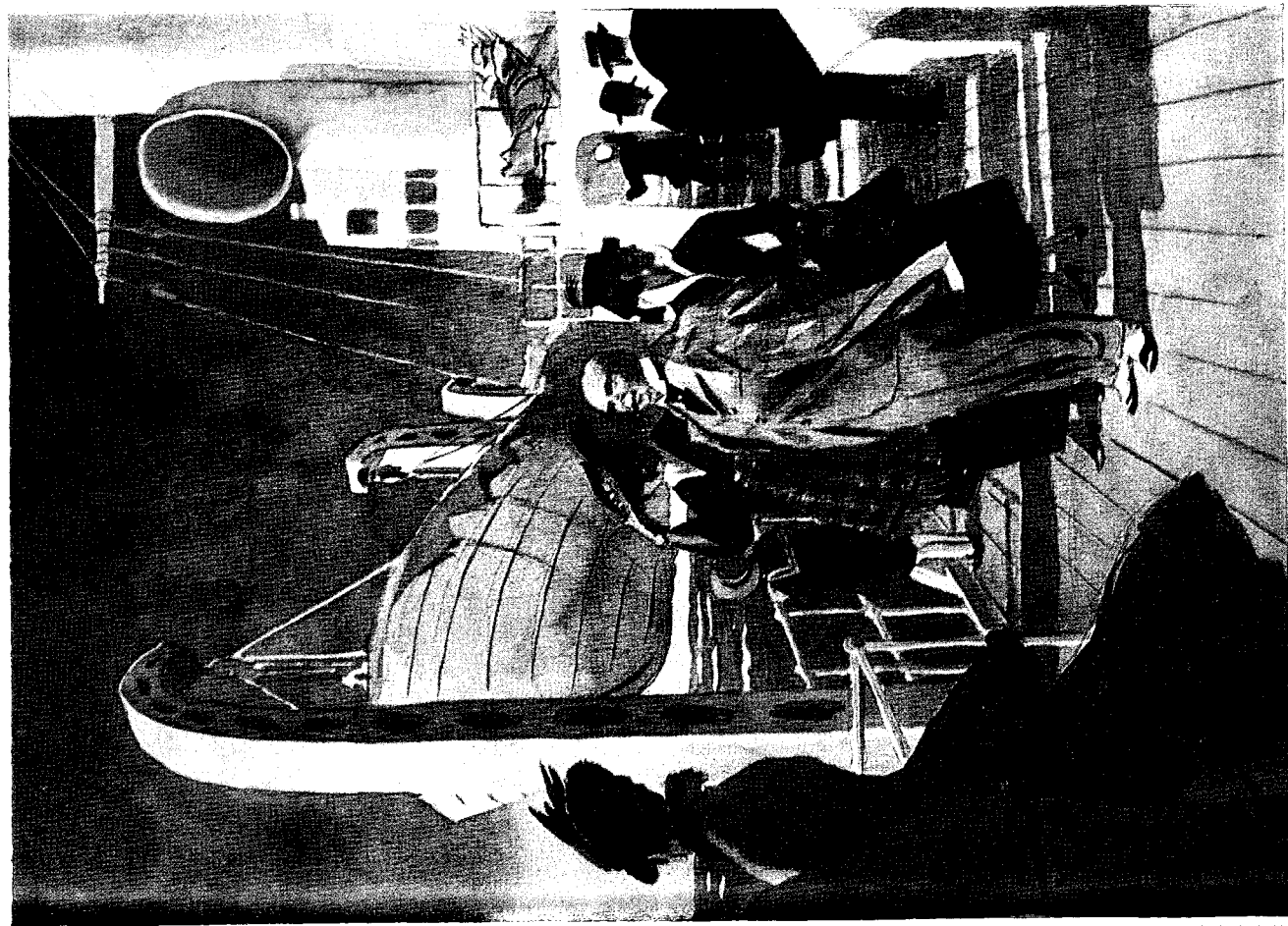
Život v Neapoli začal hned plynout podle obvyklého rozvrhu: časné ráno — snídaně v zešeřelém jídelně, málo slibující nebe a tlupa průvodců u dveří vestibulu; potom první úsměvy teplého naružového slunce, z balkónu, vyčnívajícího ve výšce, pohled na Vesuv až k úpatí obalený zářivými jitrními parami, na perlově stříbrné vlny zářlivu a jemný obrys Capri na obzoru, na vychrtlé oslíky zapřážené do dvoukolek a klusající dole po nábrežích, na řady bezvýznamných vojáček, pochodujících kamsi s živou a vyzývavou muzikou; potom — nástup do automobilu a pomalá jízda lidnatými, těsnými a šerými chodbami ulic, mezi vysokými domy s mnoha okny, prohlídka mrtvolně čistých a rovnoměrně, příjemně, ale smutně, jakoby sněhem ozářených muzeí nebo chladných, voskem vonících kostelů, ve kterých je to všude stejné: velebný vchod, zakrytý koženým závěsem, a uvnitř — nesmírná pustota, mlčení, tiché plamínky sedmiramenných svícňů, rudnoucí v pozadí na oltářích, ozdobeném krajkami, osamělá stařena mezi tmavými dřevěnými lavicemi, kluzké náhrobní kameny pod nohama a čísi „Snímání z kříže“, zaručeně slavné; v jednu hodinu — přesnídávka na hoře San Martino, kam se k polednímu sjíždí množství vynikajících lidí a kde se deční pána ze San Franciska jednou div neudělalo špatně: zdálo se jí, že v sále sedí princ, třebaže dávno věděla z novin, že je v Římě; v pět — čaj v hotelu v slavnostním salónu, kde tak krásně hřeje koberec a rozpalená kamna; a tam pak znovu přípravy k večeri, znova mocný, pánovitý třesk gongu ve všech poschodích, znova dlouhé řady dekolovaných dam, šustících po schodištích hedvábím a odrážejících se v zrcadlech, znova dokořán a pohostinně otevřený palác jídelny, červená sáčka hudebníků na pódiu a černý zástup lokajů kolem vrchního číšníka, s neobyčejným mistrovstvím nalévajícího na talíře hustou růžovou polévku. . . Večere zase tak oplývaly pokrmy a víny, minerálními vodami, moučnický a ovocem, že kolem jedenáct-

* Jdi pryč! (angl.) Vypadni (ital.).

té večer roznášely panské do všech pokojů kaučukové nádoby s hor- kou vodou na ohřátí žaludků.

Prosinec se však toho roku příliš nevydařil: vrátí, když s nimi rozmlouvali o počasí, jenom provinile krčili rameny a bručeli, že takový rok ještě nepamatují, třebaže to dávno nebyl první rok, kdy byli nuceni bruchet a odvolávat se na to, že „všude je to nějaké špatné“: na Riviére nebývalé lijáky a bouřky, v Athénách snůh, Etna je také celá zasypaná a za nocí září, z Palerma turisté utíka- jí, aby se zachránili před krutou zimou. . . Jitřní slunce den co den klamalo: po poledni se obvykle zešedilo a začalo přšet, stále hustěji a chladněji; to pak palmy u vjezdu do hotelu se leskly jako ple- chové, město se zdálo dvojnásob špinavé a těsné, muzea nadmíru jednotvárná, doutníkové oharky obtloustlých drožkářů v gumových, jako křídla se rozlétajících pláštěnkách — nesnesitelně smradlavé, energické práskání jejich bičů nad herkami s vyhubými šíjemi — jasně falešné, boty signorů, přehazujících tramvajové výhybky — strašné, a ženy s černými, prostovlasými hlavami, čvachtající se za děstě v blátě — šeredně krátkonohé; o vlhkosti a zápachu shnilých ryb od moře, pěnicího se u nábreží, není třeba ani vykládat. Pán a paní ze San Franciska se začali každé ráno hádat, jejich dcera jed- nou chodila bledá a bolela jí hlava, jindy zas ožívala, všim se na- dchla a pak byla milá a krásná: krásné byly ty něžné a spleťité city, které v ní probudilo setkání s nehezkým člověkem, v němž kolovala vznešená krev, protože snad koneckonců nezáleží na tom, co právě probouzí divčí duši — zda jsou to peníze, zda sláva či urozenost. . . Všichni věřili, že v Sorrentu a na Capri je to jiné — tam je tepleji, slunce tam víc svítí, tam kvetou citróny, mravy jsou tam lepší a víno přírodnější. A tak se rodina ze San Franciska rozhodla, že se přestěhuje se všemi svými zavazadly na Capri, s tím, že až si je prohlédne, až se projde po kamenech míst, kde stávaly Tiberiovy paláce, až navštíví bájně sluje Modré jeskyně, vyposlechně si abruz- zské zpěváky, kteří se před vánoce celý měsíc toulají po ostrově a pějí chvály na Pannu Marii, usídí se v Sorrentu.

V den odjezdu — pro rodinu ze San Franciska tak významný! — nesvítilo slunce ani ráno. Těžká mlha halila Vesuv až do základů a šedla nízkou nad olověnými vlnami moře. Capri nebylo vůbec vi- dět — jako by nikdy na světě neexistovalo. A malým parníčkem, mířícím k němu, to házelo ze strany na stranu tak, že rodina ze

San Franciska ležela nehybně na divanech v ubohé společenské místnosti tohoto parníčku, s nohama zabalěnými do pokrývek a s očima zavřenými nevolností. Missis trpěla, jak myslela, ze všech nejvíc, několikrát ji to přemohlo docela, zdálo se jí, že umírá, a sluzebná, která k ní přiběhla s umývadlem — už mnoho let se trmácející po těchto vlnách za vedra i zimy a přesto neúnavná — se jen smála. Miss byla strašně bledá a v zubech držela plátek citrónu. Mister, ležící na zádech, v širokém kabátě a velké čepici se štítkem, celou cestu nerozvěřel čelisti; tvář mu potměněla, vousy zbělely, hlava ho silně bolela: poslední dny, vzhledem k špatnému počasí, pil po večerech příliš mnoho a přespíliš se také kochal „živými obrazy“ v některých krčmách. A děšť sekal do drncících skel, na divany z nich kapalo, vyjící vítr se opíral do stožárů a chvílemi, posílen přihnávší se vlnou, pokládal parníček úplně na bok, přičemž se pak dole něco s rachotem kutálelo. Při zastávkách v Castellamare a v Sorrentu to bylo trochu lepší, ale i tady to bouřilo hrozně, břeh se všemi svými stržemi, sady, piniemi, růžovými a bílými hotely a pařícími se, kadeřavě zelenými horami poletoval za oknem nahoru a dolů, do lodních boků tloukly čluny, cestující ze třetí třídy vášnivě křičeli, někde, jako kdyby je zabíjeli, se křikem dusilo dítě, syrový, chladný vítr dul do dveří a z bány, pohupující se pod vlajkou hotelu Royal, pronikavě ječel, ani na chvíli neumlkaje, ráčkující klak, vábící cestující: „Kgoya-al! Hotel Kgoya-al!“ A pán ze San Franciska, cítě se — jak také bylo jeho věku přiměřené — jako úplný stařec, myslel už se steskem a s nenávisťou na všechny ty Royaly, Splendidy a Excelestory, i na ty lačné, česnekem páchnoucí lidičky, kterým se říká Italové; při jedné zastávce, když pootevřel oči a zvedl se z divanu, uviděl pod skalnatým převisem spoustu ubohých, skrz naskrz proplesnivých kamenných domečků, přilepených jeden k druhému hned nad vodou, vedle člunů, vedle jakýchsi cárů, plechovek a skořicově hnědých sítí, a když si uvědomil, že toto je skutečná Itálie, kterou se přijel pokochat, pocítil zoufalství. . . Nakonec, už za soumraku, začal se jako černá masa hrozivě přibližovat ostrov, při úpatí propíchaný rudými světýlky, vítr se stal měkčí, byl teplejší a voněl, po tichnoucích vlnách, převalujících se jako černý olej, míhali se zlatí hroznější přístavních luceren. . . Potom najednou zarachotila kotva a s pleskotem žbluňkla do vody, v ústrety se odevšad rozlehly vztekavé výkřiky převozníků — a hned se ulevilo v duši, společenská míst-

nost zazářila jasněji a zastesklo se po jídle, pití, kouření a pohybu... Za deset minut sestoupila rodina ze San Franciska do veliké bárky, za patnáct vyšla na kameny nábrží, pak se usadila do světlého vagonku a se supáním se rozjela vzhůru po úbočí kolem kůlů na vihohradech, polorozpadlých kamenných plotů a vlhkých, pokroucených, sem tam slamenými stříškami příkrytých pomerančovníků s lesklými oranžovými plody a tuhými, třpytivými listy, klouzajících dolů, pod kopec, kolem otevřených oken vagonku... Italská země po dešti sladce voní a svou zvláštní vůni má i každý z jejích ostrovů!

Ostrov Capri byl ten večer vlhký a tmavý. V těchto místech ale na okamžik ožil, tu a tam se rozžářil. Na vrcholu hory, na stanici lanovky, zase už čekal houf těch, jejichž povinností bylo pána ze San Franciska důstojně přijmout. Přijeli i jím cestující — ti však nezasluhovali pozornosti — několik Rusů, sídlících na Capri, zanedbaných a roztržitých, s brýlemi a vousy, s vyhrnutými límci obstarožních svrchníčků, a skupina dlouhonohých německých mladíků s kulatými hlavami, v tyrolských krojích a s batohy z hrubého plátna na zádech, nepotřebující žádných služeb, všude se cítící jako doma a naprosto neštědrá na útratu. Pán ze San Franciska, klidně se stranící těch i oněch, byl však hned zpozorován. Spěšně pomohli vystoupit jemu i dámám a pospíchali před nimi, ukazující jim cestu, znova ho obklopili kluci a statné ženy z Capri, které nosí kufry a zavazadla řádných turistů na hlavách. Jejich dřeváky zadupaly po malé, takřka operní staničce, banda kluků zahvízdala jako ptáci a elektrické osvětlovací těleso, banda kluků zahvízdala jako ptáci a udělala pár krkolomných kozelců, a pán ze San Franciska mezi nimi prošel jako po jevišti k jakési středověké braně pod stromy slítmí vjedno, za kterou se svážovala ke vchodu do hotelu, zářícímu vpředu, hlučná ulička s chomáčkem palmy nad plochými střechami vlevo a modrými hvězdami na černém nebi vpředu nahoře. A znova se zdálo, že na počest hostů ze San Franciska kamenné městečko na skalnatém ostrůvku ve Středozemním moři ožilo, že to oni tak obšťastnili a rozradovali majitele hotelu, že jenom na ně čekal čínský gong, který zakvílel po všech poschodích pozvání k večeri, sotva vstoupili do vestibulu.

Majitel, neobyčejně elegantní a mladý člověk, který se jim při uvítání uctivě a vybraně uklonil, pána ze San Franciska na okamžik překvapil; když na něho pohlédl, upamatoval se náhle, že mi-

nulé noci, mezi všelijakou motanicí, která ho ve snu trápila, viděl přesně tohoto gentlemana, nebo někoho, kdo se mu navlas podobal, ve stejném žaketu s okrouhlými šosy a se stejnou, jako zrcadlo učenou hlavou. Byl udiven a také se na chvíli málem zastavil. Poněvadž ale v jeho duši už velmi dávno nebylo místa ani pro hořčičné semínko jakýchkoli takzvané mystických citů, údiv ho hned přešel: jen cestou po chodbě hotelu se žertem zmínil o této zvláštní shodě snu a skutečnosti ženě i dečři. Deera ale na něho v té chvíli pohlédla s obavou: srdce jí náhle stiskl stesk a pocit hrozné osamělosti na tomto neznámém, temném ostrově.

Před krátkým časem odjela z Capri vysoce postavená osobnost — Reis VII., který zde trávil zimu. A hostům ze San Franciska nabídl-li právě ta apartmá, ve kterých bydlel. Přidělili jim nejkrásnější a nejzručnější pokojskou, Belgičanku se štíhlou, korzetem zpevněnou postavou a s naškrobeným čepečkem v podobě malé zoubkované koruny, nejstatnějšího lokaje, jak uhel černého Siciliánce s ohnivýma očima, a nejhbitějšího hotelového sluhu, malého a tělnatého Luigioho, který už ve svém životě prošel mnoho podobných míst. A za minutu na dveře pokoje pána ze San Franciska zlehka zaklepal francouzský vrchní číšník, který se objevil, aby se dověděl, bude-li přicestovalé panstvo večeret, a v případě kladné odpovědi, o které samozřejmě nebylo pochyb, ohlásil, že jsou dnes langusty, rostbíf, chřest, bažantí a tak dále. Pod pánem ze San Franciska se ještě kýmácela podlaha — tak ho ten mizerný italský parníček rozboupal — beze spěchu však vlastnoručně, třeba nepřilíš obratně, zavřel okno, které při vstupu vrchního číšníka bouchlo a z něhož se linula vůně vzdálené kuchyně a mokrých květů v zahradě, a pomalu, zřetelně odpovéděl, že večeret budou, že jejich stůlek musí být postaven dál od dveří, uprosřed sálu, že budou pít místní víno, a každému jeho slovu vrchní číšník přisvědčoval v nejrůznějších intonacích, majících ovšem jen jediný význam: že není a nemůže být pochyb o správnosti přání pána ze San Franciska a že budou všechna přesně splněna. Nakonec sklonil hlavu a delikátně se otázel: „To je vše, sire?“

A když dostal odpověď v pomalém, protahovaném „yes“, dodal, že je dnes u nich ve vestibulu tarantela — tančí Carmella a Giuseppe, které zná celá Itálie a celý „turistický svět“.

„Viděl jsem ji na pohlednicích,“ řekl pán ze San Franciska nic nevyjadřujícím hlasem. „A ten Giuseppe — to je její muž?“

„Bratranec, sítě,“ odpověděl vrchní číšník.

Pán ze San Franciska se zarazil, trochu se zamyslel, neřekl však nic a propustil ho kývnutím hlavy.

A potom se znova začal připravovat jako na svatbu: rozěhl všude žárovky, naplnil všechna zrcadla odrazem světla a lesku, nábytku a otevřených zavazadel, začal se holtit, mýt a co chvíli zvonit, ačkoli zároveň se po celé chodbě rozléhalo a vzájemně přehlušovalo jiné netrpělivé zvonění — z pokojů jeho ženy a dcery. A Lui-gi ve své červené zástěře, s lehkostí, která je vlastní mnoha tlustým lidem, děláje udivené grimasy, které rozesmávaly až k slzám pokojské, pobíhající kolem se smaltovanými kbelíky, se při hlášení zvonku přiválil jako kulička, zaúkal kotníky na dveře a s pokryteckou nespěšností a uctivostí, přehnanou do hlouposti, se ptal:

„Ha sonato, signore?“

A za dveřmi se ozval neuspěchaný a skřípavý, urážlivě zdvořilý hlas:

„Yes, come in...“

Co cítil a nač myslel pán ze San Franciska tento večer, pro něho tak významný? Jako každý, kdo zakusil kolébání lodi, chtěl i on jen hodně jíst, s rozkoší snil o první lžici polévky, o prvním doušku vína, a dokončoval obvyklou proceduru toalety dokonce v jistém rozčilení, které mu nepoprávalo čas na city a přemýšlení.

Když se ohlídl, umyl a úpravně si zasadil několik zubů, namočil si zbytky perlových vlasů kolem snědožluté lebky a před zrcadlem si je přihladil kartáči ve stříbrném kování, na silné stařecké tělo, tloustnoucí z překrmování, si navlékl béžové hedvábné triko a na hubené noby s plochými chodidly černé hedvábné ponožky a plesové střevíce; předřepnutím vyrovnal černé kalhoty, vysoko vytážené hedvábnými šlemi, a sněhobílou košili s tvrdou náprsenkou, do lesklých manžet zastrčil knoflíky a namáhavě začal pod tvrdým límcem lovit knoflíček u krku. Podíla se pod ním ještě houपालa, konečky prstů ho velmi bolely, knoflíček chvílkami šípал povadlou kůžičku v prohlubni pod ohryzkem, ale on byl vytvářal a posleze, s očima lesknoucíma se úsilím, celý modrý od přeskrobeného, hrdlo svírajícího límce, dokončil svou práci — a vyčerpaně si sedl před try-

* *Zvonil jste, pane?* (ital.)

** *Ano, vstupte...* (angl.)

mó, ve kterém se celý odrážel, zatímco ostatní zrcadla jej opakovala v mnoha podobách.

„To je hrozné!“ zabručel, skláněje pevnou holou hlavu a snaže se ji zvednout, nepřemýšleje o tom, co vlastně je hrozné; potom navykle a pozorně pohlédl na své krátké prsty s podagríckými uzlinami na kloubech, na jejich velké a vypouklé nehty mandlové barvy, a přesvědčeně opakoval: „To je hrozné...“

V té chvíli ale hřímavě, jako v pohanském chrámu, zahlaholil po celém domě podruhé gong. Pán ze San Franciska rychle povstal, ještě víc si stáhnul límeček kravatou a břicho úzkou vestou, oblékl smokink, poopravil manžety a zuova se na sebe podíval do zrcadla... Ta snědá Carmella, svýma nepřirozenými očima se podobající mulatce, v pestrém kroji, v němž převládá oranžová barva, tančí asi báječné, pomýšlel si. Čile vyšel ze svého pokoje, po koberci přešel k vedlejšímu, v němž byla manželka, a hlasitě se zeptal, jak brzo budou hotovy.

„Za pět minut!“ ozval se za dveřmi zvonivě a už zas vesele dívčí hlas.

„Výborně,“ řekl pán ze San Franciska.

A pomalu sešel po chodbách a po schodištích, vystlaných červenými koberci, dolů, hledaje čítárnu. Sluhové, které potkával, se před ním tiskli ke zdi, a on šel, jako by je nepozoroval. Stařena, která se zpodobila k večeri, celá už shrbená a bělovlasá, ale s dekoltaží a ve světle šedých hedvábných šatech, pospíchala jak mohla, byla však směšná jako slepice a po několika krocích ji předešel. U zasklených dveří jídelny, kde se už všichni shromáždili a začali jíst, zastavil se před stolkem, zavaleným krabičkami doutníků a egyptských cigaret, vzal si velkou manilu a hodil na stolec tři liry; na zimní verandě zběžně pohlédl do otevřeného okna: z temnoty ho ovanul jemný vzduch, před očima mu vyvstala koruna staré palmy, vzpínající ke hvězdám své zdánlivě obrovské ratolesti, a dolehl k němu vzálené, klidné šumění moře... V útulné a tiché čítárně, kde bylo rozsvíceno jen nad stoly, šustil vstoje novinami jakýsi šedivý Němec, podobající se Ibsenovi, se stříbrnými kulatými brýlemi a s šílenými, užaslýma očima. Pán ze San Franciska se na něho chladně podíval a posadil se do hlubokého koženého křesla v rohu u lampy se zeleným stínidlem, nasadil si cvikr, škulbl hlavou, protože ho škrtil límeček, a celý se přikryl plachtou novin. Rychle přelétl titulky něk-

terých článků, přečetl pár rádek o nikdy nekončící válce na Balkáně a naučeným gestem obrátil noviny — když tu najednou rádečky před ním vyšlehl jako skleněný blesk, krk se mu zkroutil, oči vykulily a cvikr sletěl z nosu. . . Rozpřáhl se dopředu, chtěl se nadýchnout vzduchu — a divoce zachroptěl; spodní čelist mu poklesla a rozzářila celá ústa zlatem plomb, hlava mu sklouzla na rameno a zahoupala se, náprsenka se zbotčila jako krabice a celé tělo, svíjející se, podpatky mačkájící a shrnující koberec, svezlo se na podlahu v zoufalém zápase s čímsi neznámým.

Kdyby nebyl v čítárně Němec, uměli by v hotelu tu hroznou událost rychle a hbitě utajit, okamžitě by byli pána ze San Franciska odnesli za hlavu a za nohy po zadním schodišti někam dál — a z hostů by se živá duše nedověděla, co natropil. Ale Němec vyběhl s povykem z čítárny a zburcoval celý dům a celou jídelnu. Mnozí vyskakovali od jídla a převrhovali židle, mnozí zbledli a běželi do čítárny, ze všech úst se ozývalo: „Co, co se stalo?“ — a nikdo neuměl nic vysvětlit, nikdo nic nechápal, protože lidé se dodnes víc než čemu jinému diví smrti a ani za nic jí nechtějí uvěřit. Majitel pobíhal od jednoho hosta k druhému, pokoušel se zadržet prchající a upokojit je překotným ujišťováním, že je to všechno jen maličkost, nepatrná mdloba jednoho pána ze San Franciska. . . Ale nikdo ho neposlouchal, mnozí viděli, jak lokajové a sluhové z toho pána strhávali kravatu, vestu, pomačkaný smokink, a z nějakého neznámého důvodu také plesové střevice z černých, hedvábním potažených nohou s plochými chodidly. A on se ještě zmítal. Vyrval se zápasil se smrtí, ani za nic se nechtěl poddat té, která se na něho tak nečekaná a surově přihnala. Házel hlavou, chroptěl, jako by ho podřezávali, a obracel oči v sloup jako opilý. . . Když ho úspěšně odnesli a položili na postel do pokoje číslo čtyřicet tři — do nejmenšího, nejhoršího, nejvlhčího a nejchladnějšího pokoje v přímězi na konci chodby — přiběhla jeho dcera s rozpuštěnými vlasy, v rozepjatém župánku, s obnaženými prsy, zdviženými korzetem, a za ní velká, mohutná, k večeri už zcela přichytaná manželka, které hrůzou zkulatěla ústa. Ale to už přestal házet i hlavou.

Za čtvrt hodiny se v hotelu všechno vrátilo do normálních kolejí. Večer však byl nenapravitelně pokažen. Někteří se sice vrátili do jídelny a dověčeřeli, ale mlčeli a tvářili se uražené, zatímco majitel chodil hned k tomu, hned k onomu, beznočně a patřičně pod-

rážděn krčil rameny, a cítit se nevinně provinilý, přesvědčoval všechny, že on sám nejlépe chápe, „jak je to nepřijemné“, dával slovo, že „udělá vše, co je v jeho silách“, aby nepřijemnost zahladil; tarrantelu bylo nutno odvolat, přebytečné elektrické osvětlení zhasil, většína hostů se odebrala do výčepu piva a chovala se tam tak tiše, že bylo zřetelně slyšet úder hodin ve vestibulu, kde si jen osamělý papoušek hrál před spaním ve své kleci, toporně cosi drmolil a obratně se snažil usnout s nožkou nepěkně zvednutou na horní příčku. . . Pán ze San Franciska ležel na laciné železné posteli pod hrubými vlněnými přikrývkami, na které ze stropu svítilo jediné blikátko. Pytlík s ledem mu spadl na mokré a chladné čelo. Zmodrala, už mrtvá tvář postupně vychládala, sláblo chraptivé klokoťání, deroucí se z otevřených úst, rozzářených odleskem zlata. To už nechroptěl pán ze San Franciska — ten už neexistoval — ale někdo jiný. Žena, dcera, doktor a služka stáli a hleděli na něho. A pak přišlo to, čeho se báli — chroptění ustalo. A pomalu, pomalu, před očima všech se po tváři zemřelého rozlila bledost, jeho rysy začaly jenněť a prosvítat krásou, která mu příslušela už dávno.

Vešel majitel. „Già è morto,“ řekl mu šeptem doktor. Majitel s nevrzšenou tváří pokrčil rameny. Missis, které se po lících tiše koulely slzy, k němu přistoupila a nesměle řekla, že nyní je třeba přenést zesnulého do jeho pokoje.

„Ó nikoli, madame,“ spěšně, korektně, ale už bez jakékoli líbeznosti, a ne anglicky, ale francouzsky odpověděl majitel, jehož naprosto nezajímaly ty maličkosti, které teď mohli cestující ze San Franciska zanechat v pokladně. „To je naprosto nemožné, madame,“ řekl a na objasnění dodal, že si jejich apartmá velmi cení a že kdyby splnil její přání, celé Capri by se to dovědělo a turisté by se jim začali vyhýbat.

Miss, která na něho celou dobu nezvykle hleděla, si sedla na židli, přitiskla kapesník k ústům a začala štkát. Missis však slzy ihned vyschly a její tvář vzplanula. Zvýšila tón hlasu, začala si činit nároky, mluvila svým jazykem, a stále ještě nevěřila, že úcta k nim se rozplynula s konečnou platností. Majitel ji zdvořile a důstojně utišil: pokud se madame nezamlouvá hotelový řád, nemůže ji zdržovat; a krutě jí oznámil, že tělo musí být odvezeno zítra za svítá-

* *Je mriteu* (ital.)

ní, že už uvědomil policii a že její představitel se objeví co nejdřív a vyřídí nutné formality... Madame se ptá, zda je na Capri možno obdržet třeba jen prostou, hotovou rakev? Bohužel není, v žádném případě, a udělat už jí nikdo nestačí. Bude nutno to zařídit nějak jinak... Anglickou sodovku, například, dostává ve velkých a dlouhých bednách... z takové bedny se dají vyndat přehrádky...

V noci celý hotel spal. V pokoji číslo čtyřicet tři otevřeli okno — vedlo do rohu zahrady, kde pod vysokou kamennou zdí, posázenou nahoře střepinami skla, rostl zakrslý banán — zhasl světlo, zamkli dveře a odešli. Mrtvý zůstal v temnotě, z nebe na něho hleděly modré hvězdy a ve zdi se zasmušilou bezstarostností zazpíval cvikojské a něco zašivaly. Věšel Luigi, ve střevíčkách a s hromadou šatstva přes ruku.

„Pronto?“ zeptal se starostlivě zvonivým šepotem, ukazuje očima na hrozná dveře na konci chodby. A lehce kývl volnou rukou tím směrem. „Partenza!“ zvolal šepotem, jako by vypravoval vlak; tak se obvykle vyvolává v Itálii na nádražích při odjezdu vlaků — a pokojské, kuckajíc smíchy, opřely se hlavami jedna druhé o ráměno.

Potom, měkce našlapuje, šel až ke dveřím, jemně na ně zaklepal, sklonil hlavu na stranu, a polohlasem se co nejuctivěji zeptal:

„Ha sonato, signore?“

Pak si stiskl hrdlo, vysunul spodní čelist a skřípavě, pomalu a smutně si odpověděl jakoby z druhé strany dveří:

„Yes, come in...“

A za svítání, když se za oknem pokoje číslo čtyřicet tři rozjasnilo a vlahý vítr zašustěl v potrhaném listí banánovníku, když se nad ostrovem Capri zvedlo a rozprostřelo modré jitrní nebe, když vrchol Monte Solara jasně a zřetelně zezlátl ve slunci, vycházejícím za daškými, namodralými horami Itálie, a když šli do práce zedníci, opravující na ostrově cestičky pro turisty — přinesli k pokoji číslo čtyřicet tři dlouhou bednu od sodovky. Netrvalo to dlouho a bedna, mnohem těžší než dřív, tlačila prudce do kolen mladšího vrátěného, který ji spěšně odvezl na vozíku s jedním koněm po bílé silnici, krouťící se vpřed i vzad po svazích Capri, mezi kamennými

* *Hotovo?* (ital.)
** *Odjezd!* (ital.)

ploty a vinohrady, stále dolů a dolů až k moři. Drožkář, nezdravý člověk se začervenalýma očima, v starém kabátku s krátkými rukávy a v přištipkovaných pantoflích, byl po flámu — celou noc hrál kostky v trattorii — počal švihal svou silnou, po sícičku vystrojenou kobyllku, která úspěšně cinkala všelijakými rolničkami, visícími v pestřích vládných bambulkách na uzdě a na hrotech vysokého měděného sedla, a které z přistříženého chocholu vyčnívalo nápadně dlouhé, při jízdě se třesoucí ptačí péro. Drožkář mlčel, deprimován svým flámováním a svými nepravostmi — tím, že do posledního groše v noci prohrál všechny měďáky, kterých měl plné kapsy. Jitro však bylo svěží, na takovém vzduchu, u moře, pod jitrním nebem opojení rychle vyprchává a člověku se rychle vrací bezstarostnost; drožkáře konečně utěšoval i ten nečekaný výdělek, který mu poskytl jakýsi pán ze San Franciska, klepající svou mrtvou hlavou v bedně za jeho zády... Parníček, ležící jako chroust daleko dole na jemné a zářivé modři, tak sytá a vrchovatě plnicí neapolský záliv, houkal už naposledy — a houkání se ostře rozléhalo po celém ostrově, na němž bylo odevšad vidět každý zákрут, každý vrch a každý kámen, jako kdyby vzduch vůbec neexistoval. U přístavu mladšího vrátěného dohonil starší, vezoucí v automobilu miss a missis, celé bledé, s očima zapadlýma od slz a bezesné noci. A za deset minut parníček znova rozvířil vodu a rozběhl se k Sorrentu, ke Castellamare, navždy odvážeje z Capri rodinu ze San Franciska... A na ostrově znova zavládl klid a mír.

Na tomto ostrově žil před dvěma tisíci lety člověk, který se beznadějně zapletl do svých surových a špinavých činů, který z jakéhosi důvodu ovládl milióny lidí, sám se zhroutil nesmyslnosti této moci, a ze strachu, že ho někdo úkladně zabije, napáchal nepopsatelné krutosti — a lidstvo si ho navždy zapamatovalo; a ti, kdo dnes rukou společnou stejně nepochopitelně a v podstatě stejně krutě jako on vládnou ve světě, sjiždějí se ze všech konců, aby se podívali na rozvaliny toho kamenného domu, v němž bydlel na jednom z nejstrmějších srázů ostrova. Toho nádherného jitra všichni, kdož přijeli na Capri právě za tímto cílem, ještě spali v hotelích, třebaže k vrátěným hotelům už přiváděli malé, jako myšky šedé oslíky s červenými sedly, na které se dnes měli, až se probudí a najedí, znova s námahou vydrápat mladí i staří Američané a Američanky, Němci a Němky, za kterými měly znova běžet po kamenných cestičkách, stále

nahoru až na vrchol Monte Tiberio ubohé stařeny z Capri, s holemi v žilnatých rukách. Úspokojení tím, že mrtvého starce, který se také chystal jet s nimi, ale místo toho je jen poděsil připomínkou smrti, už odvezli do Neapole, spali cestovatelé pevným spánkem a na ostrově bylo ještě ticho, krámy ve městě byly ještě zavřeny. Obchodovalo se pouze na trhu s rybami a se zeleninou, na malém náměstíčku, a tam byli sami prostí lidé, mezi nimiž jako vždycky, nemaje nic na práci, stál Lorenzo, vysoký starý převosník, bezstarostný tulák a krasavec proslulý po celé Itálii, který nejednou stál modelem mnoha malířům: přinesl a už také za babku prodal dva humdremy, které v noci chytil a kteří šustili v zástěře kuchaře, zaměstnaného právě v tom hotelu, v němž nocovala rodina ze San Franciska — a teď tu mohl nerušeně postávat třeba do večera, jako vladař se rozhlízet kolem a upoutávat pozornost svými roztrhanými šaty, hlíněnou dýmkou a červeným baretem, posazeným na jedno ucho. A stržemi Monte Solara, po staré féničské cestě, vylámané ve skalách, po jejích kamenných schodech sestupovali do Anacapri dva abruzzští horalové. Jeden měl pod koženým kabátem dudy, velký koží měch se dvěma píšťalami, druhý něco, co se podobalo dřevěné šalmaji. Šli — a celá země, veselá, krásná a slunečná, prostírala se před nimi: kamenité hřbety ostrova, který jim skoro celý ležel u nohou, i ta pověstná modř, ve které se koupal, i jitrní páry nad mořem na východě, zářící v oslepujícím slunci, které už palčivě hrálo a stoupa-lo stále výš a výš, i ty mlhavě lazurové, ještě jitrně neurčitě horské masívy Itálie, těch blízkých i vzdálených hor, jejichž krásu je lidské slovo neschopno vyjádřit. V polovině cesty zpomalili krok: nad stezkou, v jeskyni skalní stěny Monte Solara, celá ozářená sluncem, celá v jeho teple a lesku, stála Matka Boží, v sněhobílých sádrových šatech, s vladařskou korunou, do zlatova zarezlou v nepřízní počasí, mírná a milostivá, se zraky pozdviženými k nebi, k věčným a blaženým přibytčům svého syna, třikrát požeňnaného. Horalové obnažili hlavy, přiložili k ústům šalmaje a spustili své naivní a pokorně radostné chvály jitra, slunci a jí, neposkvrněné zastánkyni všech trpících na tomto krutém a krásném světě, i tomu, jenž se narodil z jejího života v betlémské jeskyni, v nuzném pastýřském útulku, v da-
léké zemi Judově. . .

A tělo mrtvého starce ze San Franciska se vracelo domů, do horu, k břehům Nového světa. Zakusil mnoho urážek, mnoho lidské

nevšímavosti, celý den strávil putováním z jednoho přístavního skladiště do druhého, a nakonec se dostal na tentýž koráb, na němž ho ještě nedávno s takovou úctou vezli do Starého světa. Ale teď už ho před živými schovávali — v nadehtované rakvi jej spustili hluboko do černého podpalubí. A znova, znova se vydal koráb na svou dalekou cestu po moři. Za noci plul kolem ostrova Capri a jeho světla, pomalu mizející v temném moři, zdála se smutná tomu, kdo se na ně z ostrova díval. Ale tam, na korábu, v jasných, lust-ry a mramorem zářících sálech, konal se té noci jako obvykle čt-ně navštívený ples.

Konal se i druhou a třetí noc — znova ve zběsilé vichřici, která se proháněla nad oceánem, hučícím jako zádušní mše a valícím se jako smuteční hory se stříbrnou pěnou. Ďábel, který hleděl za korábem, odplouvajícím do noci a bouře, ze skal Gibraltaru, z kamenných vrat dvou světů, sotva viděl za sněhovou clonou jeho nesčíslné, planoucí oči. Ďábel byl obrovský jako skála, ale koráb s mnoha poschodími a mnoha komíny, postavený pýchou Nového člověka se starým srdcem, byl ještě obrovitější. Vichřice zuřila v jeho ráh-novi a narážela do komínů se širokými hrdly, zbělelých sněhem, on však byl pevný, důkladný, majestátní a — hrozný. Pod nejhořejší střechou osaměle strměly uprostřed sněhových vírů útulné, slabě ozářené pokoje, v nichž, pohroužen do citlivé a neklidné dřimoty, trůnil nad celým korábem jeho ohromný vůdce, podobný pohan-ské modle. A tam slyšel namáhavé kvílení i vzteklý jekot sirény, dušené bouří, ale uklidňoval se tím, že má nablízku, za stěnou, to, čemu konečně ani sám nerozuměl: tu vclikou, jakoby obrněnou kajutu, která se co chvíli naplňovala tajuplným hukotem, chvěním a suchým praskotem modrých světel, rozzařujících se a vybuchujících kolem telegrafisty s bleudou tváří a kovovým polokruhmem na hlavě. A docela dole, v ponořeném břiše Atlantidy, matně se leskly ocelí, modraly párou, vařící vodou a olejem mokvaly tisícupudové obludy kotlů a všelijakých jiných strojů té kuchyně, rozpalované zespona pekelními topeništi, v níž se vařil pohyb korábu — tam klotaly síly, hrozná ve svém soustředění a přecházející až do kýlu, do nekonečně dlouhého sklepení, do okrouhlého tunelu, slabě ozářeného elektrickým světlem, kde se pomalu, s neúprosností, hubící lidskou duší, ve svém olejnatém lůzku otáčel obrovský hřídel vzpi-nající se v tunelu, podobněm jícnu, jako živá nestvůra. Ale vnitřek

Atlantidy, její jídelny a plesové sály, šuměly hovorem nádherně oblečených zástupů, voněly čerstvými květy a zpívaly smyčcovým orchestrem. A uprostřed tohoto zástupu, uprostřed záře světla, hedvábní, briliantů a obnažených ženských ramen, znova se mučivě svíjel a chvílemi křečovitě k sobě tiskl štíhlý a pružný pár najatých milenců: hříšně skromná, roztomilá dívka s přimhouřenými řasami a s nevinným účesem, a urostlý mladík s černými, jakoby nalepenými vlasy, bledý od pudru, v nejúchvatnějších lakýrkách a v přiléhavém fraku s okrouhlými šosy — krasavec, podobný obrovské pijavce. A nikdo nevěděl, ani že tento pár už dávno omrzelo pokrytecky se trýznit svým blaženým trápením při nestydatě smutné hudbě, ani že hluboko, hluboko pod nimi stojí rakev, na dně temného podpalubí, uprostřed chmurných a žhavých útrob korábu, namáhavě se prodírajícího temnotou, oceánem a vichřicí...